

Зимна разходка за с. Перникъ.

Нашето село се намира въ планината и затова зимѣ е студено. Тази зима по коледнитѣ празници навалѣ дебелъ снѣгъ. Селската рѣка замръзна, а ледътъ ѝ блѣсти като огледало.

Всѣки се прибралъ въ къщи до огъня. Училищната ваканция се свърши. Въ *петѣкъ* ни каза учителътъ, ще направимъ зимна разходка до с. *Перникъ*.

Тръгваме на пѣтъ стѣгнати въ зимно облѣкло. Вървимъ по пѣтечката единъ по единъ, защото връдомъ е снѣгъ. Наближаваме хълма, около който се вие снѣжната пѣтека. Той сега не е вече зеленъ, а цѣлъ покритъ съ снѣгъ. Съ дебелъ снѣгъ е покрита и цѣлата долина, а това радва селянитѣ, които прѣдсказватъ добро плодородие.

Нагазваме горичката. Зеленитѣ елхи повдигатъ главица, като че искатъ да ни кажатъ: „Ние сме зелени и зимѣ и лѣтъ.“

Безъ да се уморимъ стигнахме на гарата *Горня-бана*. Качихме се въ затопленитѣ вагони. Минахме *Владайския* проходъ и слѣдъ малко се спрѣхме на гара *Перникъ*. Слѣзохме и се опѣтихме за *мината*. Тамъ инжинерътъ ни позволи да я разгледаме.

Работниците работѣха подъ земята съ мотички. Въ задушенитѣ и страшни подземни дупки (галерии), тѣ копаяха *каменни вжглища*.

Каменнитѣ вжглища, ни каза учителътъ, сѣ станали отъ дървета, които дълги вѣкове сѣ стоели въ земята. На много мѣста сѣ открити